

Evropski glasbeni ekosistem

Konceptualna okvirna opredelitev evropskega glasbenega ekosistema za razumevanje in spodbujanje njegove raznolikosti, ustvarjalnosti in solidarnosti, da bi postal konkurenčen, odporen in privlačen

Povzetek

Evropski glasbeni sektor je v 21. stoletju na razpotju. Povpraševanje po glasbi je doseglo novo raven, gospodarski rezultati na glavnih poslovnih področjih sektorja pa so pokazali, da si je po pandemiji korone dobro opomogel. Hkrati se spreminjajo družbeni, kulturni in tehnični trendi, kar povzroča vse večjo kompleksnost ter spreminja dinamiko in soodvisnost znotraj sektorja.

Zaradi zaznave, da sta za glasbeni sektor vse bolj značilni njegova kompleksnost in soodvisnost, je treba sektor razumeti manj skozi tradicionalne linearne verige vrednot in bolj kot glasbeni ekosistem. Trend pojmovanja kompleksnega sektorja kot ekosistema je opazen tudi v drugih sektorjih in je osnovno izhodišče industrijske strategije EU.

V tem besedilu opisujemo **evropski glasbeni ekosistem kot mrežo akterjev v glasbenem sektorju, njihovo okolje, medsebojno odvisnost in interakcije pri produkciji, distribuciji in potrošnji glasbe, tako da se ustvarja vrednost za sam sistem in za sisteme, katerih del je.**

V tej opredelitvi so akterji vsi od glasbenikov do občinstva in oblikovalcev politik, lahko pa so tudi digitalne narave, npr. algoritmi ali umetna inteligenca. Njihovo okolje sestavljajo materialna sredstva, kot so prostori ali digitalna infrastruktura, in nematerialni vidiki, kot so pravila in zakonodaja, družbene konvencije ali politične ideje. Akterji v ekosistemu niso le medsebojno povezani, temveč tudi soodvisni in ustvarjajo vrednost s kulturnim, gospodarskim in družbenim vplivom na druge.

Sektor je mogoče razumeti kot posebej prilagodljiv in odziven ekosistem, ki se je sposoben spopasti s splošnimi kriznimi pojavi, kot so podnebne spremembe, pomanjkanje delovne sile ali spremenjene želje potrošnikov, pa tudi z izzivi, značilnimi za sektor, kot so konsolidacija trga, »platformizacija« in opredelitev političnih zahtev za njegovo trajnostno in odporno prihodnost.

Zaradi teh izzivov se zlasti v evropskem glasbenem sektorju pojavljajo nove soorganizirane ekosistemske strukture v glasbenem sektorju, v katerih sodeluje vse več malih in srednje velikih akterjev in ki temeljijo na sodelovanju, inovacijah in raznolikosti, kot so bolj odprte glasbene mreže, tj. bolj odprte dejavnosti glasbenih mest ter bolj odprte glasbene konference in festivali. Te strukture omogočajo orientacijo in sodelovanje, ki presega nekdanje meje sektorjev in kultur. Konceptualno ustvarjajo odprtost do drugih sosednjih (neglasbenih) ekosistemov, kot so izobraževalni sistem, sistemi zdravja in dobrega počutja ter celo sistemi urbanističnega načrtovanja in razvoja.

Evropa je edinstveno in plodno okolje za tak razvoj. V primerjavi z ameriškim glasbenim trgom Evropa zaostaja v smislu tržne moči, ki jo spodbujajo vlagatelji, vendar je evropski glasbeni ekosistem s svojimi obstoječimi soorganiziranimi strukturami mogoče obravnavati kot protiutež severnoameriškem ali hitro rastočemu azijskemu glasbenemu sektorju. Te strukture potrebujejo podporo, da bi se evropski glasbeni ekosistem izboljšal, povečal svoje gospodarske zmogljivosti in odpornost ter omogočil glasbi, da optimizira svoj družbeni in kulturni vpliv. Koncept glasbenega sektorja, ki ga dojemamo kot ekosistem, ponuja nove možnosti za ukrepe politike in podporne mehanizme, ki bi ga okrepili in mu pomagali obdržati konkurenčno prednost, vključno s spodbujanjem izobraževanja, vlaganjem v dolgoročne programe, optimizacijo učinkov prelivanja s sosednjimi sektorji, krepitvijo socialno-ekonomskega položaja posameznih ustvarjalcev, podpiranjem lokalnih ustvarjalnih skupnosti in sprejetjem politike, ki temelji na podatkih. Evropska glasbena politika, osredotočena na prihodnost, ki bi temeljila na teh usmeritvah, bi spodbudila razvoj novih, bolj odprtih struktur, okrepila obstoječe in sprostila celoten potencial glasbenega ekosistema.